

Veselje

Vročina je pritisnila. Mati je peljala sinčka k brivcu, da bi ju ostrigel na balinček. Malo potrta sta bila. Nosila sta pričesko natančno tako kakor očka. Poskušala sta pač ugovarjati, kar pa ni nič pomagalo.

Tako sta ponižno sedla pred brivca, ki je neusmiljeno posegel s škarkjami v lepo pričesko. Čop za čopom lask je padal. Imela sta zaprte oči in v srcu jima je bilo hudo.

»Ali sem že gotov?« je vprašal zdaj ta, zdaj oni. Toda brivec je bil natančen mož in je odrezal najmanjšo dlačico.

»Zdaj!«, je velel brivec. Stopila sta drug za drugim pred ogledalo. Nemo sta si potegnila čez ostriženo glavico.

Mlajši se je obrnil proti materi in dejal: »Zdaj me pa ne bo mogla babica potegniti za laske!«

Mati se je nasmehnila, zasmejala sta se sinčka. Ej, to je bilo veselje!

Osat

V tihi dolinici na travniku je rasel med neštetiimi drugimi rastlinami mlad osat. Vsi so ga gledali prezirljivo in z njim grdo ravnali; nobena cvetica ni hotela z njim spregovoriti besedice in metuljčki se niso hoteli gugati na njegovih listih. »Raztrgali si bomo lepa oblačilca,« so dejali in poleteli raje k lepim modrim zvončnicam. »Izogibaj se vendar tega starega in grdega osata«, so šepetale travnate bilke zlati mimici. »Ta njegova bodeča obleka pokvari lahko vsakemu izmed nas dobro voljo.«

Od vseh teh krivic in sramote potrj je klonil osat svojo glavico. Ni se upal pogledati k sinjemu nebu, ki se je tako mehko in prijazno smehljalo nad njim. »Ali noče res nihče imeti opravka z menoj? Ali je moje oblačilo res tako grdo? Tudi jaz bi bil rad že enkrat vesel in dobre volje, kakor so ostali moji tovariši in tovarišice!« je tiho mrmral sam pri sebi.

Tedaj je prišel okoli ogla topel sončni žarek in pobožal vse cvetke in ostale rastlinice po ličkih. Tudi k osatu ga je zaneslo. »Ne približuj

se mi!« je jezno rekla marjetica. »Raje nas malo dlje obsevaj, da bo prišlo naše oblačilce do večje veljave.« Toda sončni žarek je mislil drugače. S posebno ljubeznijo je osvetlil majhno, neznatno in nelepo rastlinico in glej, po nekaj dneh je

stegnil osat svojo glavico soncu nasproti. Tako dobro mu je to delo. In ko je kmalu potem prišel sončni žarek zopet na obisk k svojim varovankam, je imel osat že lepo, rdečo modro čepico in je bil večji in lepši ko vse druge rastline. Metuljčki in hrošči so prihajali kar v trumah k njemu in so mu delali družino. Ostale cvetke so bile pa blede od jeze in so tarnale: »Kdo bi si mislil, da se bo skromni osat tako popravil!«